

Arrest

nr. 255 479 van 1 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen in september 2018 en dient op 11 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 juni 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS gehoord op 16 oktober 2019.

1.3. Op 7 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat Zwitserland in

hoofde van verzoeker als veilig derde land kan worden beschouwd. Deze beslissing werd verzoeker op 7 december 2020 bij aangetekende brief ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Eritrees staatsburger van Tigrinya origine geboren op (...)1994 in Khartoum, Soedan. In 2002 ging u met uw ouders wonen in Cherchi, in Asmara. U ging tot de 5de graad naar school en werkte er als feterino. Uw ouders scheidden en uw moeder keerde in 2007 terug naar Soedan. Kort hierna trok u ook naar Soedan en verbleef er vijf maanden bij familie. Uw moeder was reeds vertrokken naar Europa waar ze in Zwitserland een asielaanvraag indiende. Via Libië en Italië reisde u ook naar Zwitserland waar u in oktober 2009 uw verzoek om internationale bescherming indiende. Ook uw twee broers, A. en A. diende er een verzoek in. Jullie kregen er een verblijfsvergunning. Hiermee konden jullie echter Zwitserland niet verlaten. Na meer dan 10 jaar in Zwitserland ontving uw moeder er nieuwe documenten waarmee ze wel konden reizen. Wat later hebben ook uw broers dergelijke documenten ontvangen en recent zijn ze Zwitserse staatsburgers geworden. Uw ene broer werkt er als loodgieter en uw andere broer werkt voor een bedrijf. U had er een relatie met S. M., eveneens afkomstig uit Eritrea, met wie u twee kinderen heeft. Uw partner heeft er dezelfde documenten als uw moeder. In 2014 ging u naar Zweden maar werd u na 5 maanden gerepatrieerd naar Zwitserland. In september 2018 kwam u naar België waar u op 11/09/2018 uw verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij aankomst in 2009 in Zwitserland ging u bij uw moeder wonen in Luzern. Ze huurde er met de hulp van de Zwitserse overheid een sociale woning. U liep er enkele jaren school maar behaalde uw diploma niet omdat de taal voor u toen nog nieuw was. U volgde hierna een professionele opleiding automechanieker. U werkte soms ook als kok in een hotel en deed interims in logistieke jobs. Met de hulp van de sociale dienst kon u alleen gaan wonen in Luzern en er ook taallessen volgen. Uw partner had een sociale woning in Zurich en werkte er als kapster. U had in Zwitserland een F-verblijfsvergunning (Livret pour étrangers admis provisoirement of temporary admission status). U kan hiermee niet reizen noch een huis huren in Zwitserland. U wou er werken maar kon met dit document louter interim jobs krijgen. U kreeg er een uitkering van 350 Zwitserse frank per maand. Eind augustus 2018 ontving u een brief van de Zwitserse autoriteiten waarin ze u meedeelden dat ze uw verblijfsvergunning niet meer gingen verlengen. U weet niet waarom. Dit gebeurde bij zo'n 3.000 mensen die in uw situatie verkeerden. Hierop besloot u naar België te komen. Als men Zwitserland zonder toestemming verlaat voor een bepaalde periode kunnen ze de verblijfsvergunning afnemen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: uw F-verblijfsvergunning in Zwitserland, documenten m.b.t. de door u gevolgde opleidingen in Zwitserland, documenten m.b.t. uw werkervaring in Zwitserland, uw CV opgesteld in het Nederlands, uw Eritrees diploma en de Eritrese identiteitskaart van uw ouders.

B. Motivering

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 omdat Zwitserland voor u als een veilig derde land kan worden beschouwd.

In uw geval is de commissaris-generaal namelijk van oordeel dat u, rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden, in Zwitserland zal worden behandeld in overeenstemming met de beginselen zoals bepaald in artikel 57/6/6, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband kan, onder verwijzing naar de informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus, SUISSE. Accès et contenu de la protection accordée aux ressortissants de pays tiers, d.d. 15 september 2020), vooreerst worden benadrukt dat Zwitserland niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van bv. mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen of personen met een temporary admission status, maar óók dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Bovendien kan op grond van deze informatie tevens worden vermoed dat u tot het Zwitserse

grondgebied zal worden toegelaten. In dit verband moet in het bijzonder worden verwezen naar de terugnameovereenkomst tussen Zwitserland en de Benelux, evenals naar het gegeven dat Zwitserland deel uitmaakt van de Schengenruimte en vrij verkeer van personen, ongeacht hun nationaliteit, binnen deze zone gewaarborgd is.

Wat betreft het gegeven dat er in uw hoofde tevens sprake moet zijn van een zodanige band met Zwitserland dat het voor u redelijk zou zijn om ernaartoe te gaan, blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier (zie Eurodac search result, uw Livret pour étrangers admis provisoirement, Verklaring DVZ pt. 10) dat u vóór uw komst naar België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Zwitserland op 16/10/2009, dat u er een temporary admission status hebt verkregen, er in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel op 17/12/2009 en er als begunstigde van deze status verbleven hebt van oktober 2009 tot september 2018 (buiten een verblijf van 5 maanden in Zweden). Bovendien is het opportuun om in dit verband te wijzen op het gegeven dat uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 4-5) dat uw twee broers er de Zwitserse nationaliteit hebben verkregen, dat uw partner en jullie twee kinderen er een B-verblijfstatus hebben bekomen omdat ze erkende vluchtelingen zijn (zoals blijkt uit de bovenvermelde informatie op p. 12), en dat uw moeder er ook een verblijfstitel heeft bekomen (waardoor ze wel naar het buitenland kan reizen), wat een bijkomende indicatie vormt van het gegeven dat u over een betekenisvol netwerk beschikt in Zwitserland.

Hoewel u met betrekking tot de periode voorafgaand aan uw vertrek uit Zwitserland refereert aan een brief die u zou hebben ontvangen in het kader van een ruimere campagne opgezet door de Zwitserse autoriteiten met het oog op een heroverweging van de beschermingsstatus die u en enkele duizenden lotgenoten er voordien verkregen (zie CGVS p. 9-12), moet worden opgemerkt dat u zich beperkt tot een loutere bewering doch géén tast- of verifieerbare elementen bijbrengt om te onderbouwen dat u effectief persoonlijk het voorwerp hebt uitgemaakt van een dergelijke campagne, noch van het gegeven dat zulks desgevallend tot een daadwerkelijke heroverweging van uw status zou hebben geleid vóór of ná uw vertrek uit Zwitserland. Evenmin brengt u verifieerbare of tastbare elementen bij waaruit kan worden afgeleid dat een eventuele heroverwegingsprocedure in Zwitserland – hetgeen overigens tot de soevereine bevoegdheid van de Zwitserse instanties behoort – automatisch of noodzakelijkerwijze zou leiden tot een intrekking of opheffing van een status die er voordien verleend werd.

Terwijl uit hoger genoemde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, weliswaar kan worden afgeleid dat u door uw verblijf van langer dan 2 maanden zonder toestemming in het buitenland evenals door het indienen van een nieuw verzoek om internationale bescherming in België zich bevindt in een situatie waarin de status die u eerder verleend werd, om administratieve redenen kan worden beëindigd door de bevoegde Zwitserse instanties (iets waaraan u tevens refereert, zie CGVS p. 11), doet dit evenwel géén afbreuk aan het gegeven dat vermoed kan worden dat u er, zoals gezegd, naar kunt terugkeren, noch aan het gegeven dat uw mensenrechten er in beginsel naar norm zijn, u er terug toegang tot de asielpprocedure kunt verkrijgen en er desgevallend effectieve bescherming kunt genieten indien er hiertoe een nood wordt vastgesteld.

In dit verband moet in het bijzonder benadrukt worden dat Zwitserland partij is bij talrijke internationale en Europese verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het VN Antifolterverdrag, of het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten.

Bijgevolg kan Zwitserland in uw hoofde als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen u en Zwitserland niet zodanig is dat het voor u redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

De door u afgelegde verklaringen bevatten echter geen elementen in deze zin.

In dit verband moet worden vastgesteld dat u verklaart (CGVS p. 4) dat u met uw een F-verblijfsvergunning (Livret pour étrangers admis provisoirement of temporary admission status) niet kan reizen noch een huis kan huren in Zwitserland. U wou er werken maar kon met dit document louter interim jobs krijgen. U kreeg er een uitkering van 350 Zwitserse frank per maand en met de hulp van de sociale dienst kon u alleen gaan wonen in Luzern en er ook taallessen volgen. Nog daar gelaten dat de eventuele moeilijkheden u er ondervond loutere beweringen betreffen, moet worden opgemerkt dat

dergelijke elementen bezwaarlijk kunnen beschouwd worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en op zich niet oplopen tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook houden ze geen weerlegging in wat betreft de hierboven aangehaalde COI-Focus waaruit blijkt dat er wel degelijk rechten zijn in hoofde van o.a. personen met een Fverblijfsvergunning die getuigen van een levensstandaard die naar norm is en in lijn met de verdragen waardoor ook Zwitserland gebonden is op het vlak van mensenrechten, evenals waaruit blijkt dat er geen sprake is van systematische gebreken in dit verband. De door u voorgelegde documenten wat betreft uw leven in Zwitserland (m.n. uw F-verblijfsvergunning, de door u gevolgde opleidingen en uw werkervaring) bevatten geen informatie die het tegendeel aantoonst.

Uw advocaat verklaart (CGVS p. 14) dat uw F-verblijfsvergunning (Livret pour étrangers admis provisoirement oft temporary admission status) technisch gezien geen verblijfsdocument is, dat dit een aanwijzing is dat u geen effectieve beschermingsstatus heeft in Zwitserland en er slechts gelimiteerde rechten heeft, en dat artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegepast. Dergelijke status wordt gegeven aan mensen die een weigeringsbeslissing hebben gekregen en in theorie het land moeten verlaten, maar omwille van humanitaire redenen of omdat er geen terugkeerverdrag is niet kunnen worden uitgezet. Wat betreft de door uw raadsvrouw aangehaalde kritieken met betrekking tot de aard of draagwijdte van de beschermingsstatus die u in Zwitserland werd verleend, moet worden opgemerkt dat deze – nog daar gelaten deze kritieken beperkt zijn tot louter selectieve verklaringen – niet onderbouwd worden door concrete elementen die afbreuk doen aan de hoger genoemde informatie die in het administratieve dossier gevoegd werd, noch aan de lezing, conclusies en beoordeling die de commissaris-generaal eraan verbonden heeft.

Uw advocaat geeft verder te kennen dat Zwitserland sinds kort ook haar beleid heeft gewijzigd en dat voor een Eritrees staatsburger illegaal vertrek of het moeten vervullen van legerdienst niet automatisch een risico inhoudt. De Zwitserse autoriteiten hebben reeds een 1.000 tal F-verblijfsvergunningen ingetrokken, hetgeen merkwaardig is aangezien er nog geen deportaties mogelijk zijn. Ook zijn er in principe geen moeilijkheden voor vernieuwing van deze verblijfsvergunning behalve dan voor mensen uit Eritrea. Voor zover uw raadsvrouw alludeert op het beleid dat Zwitserland voert met betrekking tot bv. Eritrese onderdanen die er een asielaanvraag indienen, moet tot slot worden opgemerkt dat het in voorliggend geval louter aan de commissaris-generaal toekomt om de relevante (niet)ontvankelijkheidsvoorwaarden te betrekken op het verzoek om internationale bescherming dat u in België hebt ingediend, en waar de commissaris heeft vastgesteld dat Zwitserland voor u als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd daar u geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, noch waaruit blijkt dat het voor u onredelijk zou zijn om ernaar terug te gaan of dat u niet tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten. Het gegeven dat Zwitserland een eigen asielbeleid voert, betreft in dit verband een soevereine bevoegdheid van de Zwitserse overheid en instanties, hetgeen op zich evenwel géénszins automatisch in de weg staat dat de commissaris-generaal toepassing maakt van de mogelijkheden die de Vreemdelingenwet biedt.

U kan ook met geen enkel stavingstuk aantonen dat u een uitzondering vormt op de algemene situatie zoals deze uit de COI Focus blijkt met betrekking tot de mogelijkheid om terug te keren naar Zwitserland, de toegang tot de asielprocedure, de naleving van het non-refoulementbeginsel, het respect voor de mensenrechten en levensstandaard die naar norm is.

In het licht van wat voorafgaat, is de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van oordeel dat Zwitserland voor u als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, en dat u geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u in dit derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, noch waaruit blijkt dat het voor u onredelijk zou zijn om naar dit land terug te gaan of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

Uw CV opgesteld in het Nederlands, uw Eritrees diploma en de Eritrese identiteitskaart van uw ouders, bevatten geen informatie die wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat conform artikel 57/6/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan de vreemdeling een document dient te worden verschaft waarin de autoriteiten van Zwitserland in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en voert hij aan dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker benadrukt dat Zwitserland een einde heeft gesteld aan zijn F-verblijfsvergunning. Juridisch gezien is dit trouwens geen verblijfsvergunning maar een tijdelijke bevestiging van de onmogelijkheid om een persoon van het grondgebied te verwijderen om praktische of humanitaire redenen. Dit betekent dat de Zwitserse autoriteiten een negatieve beslissing hebben genomen met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming, maar dat de uitvoering ervan tijdelijk wordt opgeschort. Dergelijke F-verblijfsvergunning eindigt automatisch van zodra een persoon Zwitserland voorgoed verlaat of zich meer dan twee maanden in het buitenland bevindt zonder toestemming om te reizen. Van zodra een persoon in een andere staat een verzoek om internationale bescherming indient, wordt zijn vertrek uit Zwitserland als permanent beschouwd en vindt de beëindiging van deze verblijfsvergunning automatisch plaats. Verzoeker verwijst in dit verband naar het "Country Report: Switzerland" van AIDA van april 2020. Verzoeker stelt dat een persoon met een dergelijke verblijfsvergunning in principe uitgesloten is van de vluchtelingenstatus. Hij zal niet zonder meer tot het Zwitserse grondgebied toegelaten worden.

Verzoeker wijst ook op het gewijzigde Zwitserse asielbeleid ten opzichte van Eritrese verzoekers om internationale bescherming. Daardoor bestaat er een risico dat verzoeker in Zwitserland niet zal worden behandeld volgens de beginselen van artikel 57/6/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar een aantal recente uitspraken van het Zwitserse Tribunal administratif fédéral (TAF) waaruit blijkt dat deze rechtbank oordeelt dat een oproeping voor de dienstplicht en/of gevangenneming van bepaalde categorieën van personen onwaarschijnlijk is en een terugkeer naar Eritrea aldus mogelijk is. Verzoeker verwijst opnieuw naar het AIDA-rapport en bevestigt dat de Speciale Rapporteur van de VN en andere objectieve bronnen zich kritisch uitspreken over de gewijzigde Zwitserse houding, evenals het Comité tegen Foltering van de VN. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) inzake verwijderingsbeslissingen naar Zwitserland in het kader van de Dublin III-Verordening.

Verzoeker stelt dat hij met huidig verzoekschrift wel degelijk elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat Zwitserland in zijn individuele geval niet als een veilig derde land kan worden beschouwd omdat hij er het voorwerp dreigt uit te maken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gegeven dat hij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een asielzoeker beschouwd wordt, maar in Zwitserland niet. Verzoeker meent dat dit wezenlijk obstakel in het bekomen van internationale bescherming een concretisering uitmaakt van een begin van bewijs in hoofde van verzoeker. Bij een terugkeer naar Zwitserland zal hij een 'negatieve asielaanvraag' krijgen en terug moeten keren naar Eritrea. Verzoeker verwijst naar de beschikbare landeninformatie omtrent de behandeling van personen die terugkeren naar Eritrea, waaronder *USDOS Country Reports Eritrea 2017* en het *UN Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Eritrea 2018*.

Verzoeker wijst op de systematische en structurele gebreken in Zwitserland die het verzoeken om of het verkrijgen van een verblijfsstatus danig bemoeilijken of in de weg staan. De verwerende partij houdt volgens verzoeker geen rekening met de moeilijkheid waarmee Eritrese onderdanen sinds het gewijzigde Zwitserse beleid ten opzichte van hen te kampen hebben. Hij verwijst daarvoor naar het AIDA Country Report. Inzake een beroep tegen een weigeringsbeslissing merkt verzoeker op dat dit in theorie bestaat maar in de praktijk anders is. Er zijn beperkte mogelijkheden voor asielzoekers om kosteloze juridische bijstand te verkrijgen. Verzoeker verwijst in dit verband naar de feitelijke omstandigheden die ten grondslag lagen van een beslissing van het VN-Comité tegen Foltering van 7 december 2018, naar het landenrapport van Amnesty International van 2017, naar het AIDA-rapport en

naar rechtspraak van de Raad. Verzoeker stelt dat gelet op de afwezigheid van afdoende juridische bijstand en gelet op het feit dat hij naar alle waarschijnlijkheid geen toegang zal krijgen tot het Zwitsers grondgebied, hij het voorwerp zal uitmaken van een uitwijzing naar Eritrea nu de Zwitserse autoriteiten verzoeken om internationale bescherming van Eritreërs systematisch afwijst. Dit vormt een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker behoort tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten zodat het risico reëel is dat hij bij een verwijdering naar Zwitserland zal worden blootgesteld aan een handeling bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- AIDA, *County Report: Switzerland*, April 2020 (stuk 3);
- Le Temps, *L'ONU critique le durcissement de la Suisse envers les Erythréens*, 17 februari 2017 (stuk 4);
- Amnesty International, *Erythrée: la sécurité des personnes renvoyées n'est pas garantie*, 31 augustus 2017 (stuk 5);
- OSAR, *le jugement est incompréhensible - Décision du Tribunal administratif fédéral concernant le renvoi d'une Erythréenne*, 31 augustus 2017 (stuk 6);
- Amnesty International, *Une dureté non nécessaire envers des demandeurs d'asile érythréens*, 5 april 2018 (stuk 7);
- CSDM, *La Suisse a violé la Convention contre la torture dans une décision de renvoi vers Erythrée*, 19 december 2018 (stuk 8);
- Amnesty International, *Le Comité contre la Torture blâme la Suisse*, 20 december 2018 (stuk 9).

2.2.2. Verzoeker dient 4 mei 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in met daarbij volgende stukken:

- OSAR, *Analyse des durcissements de la pratique suisse à l'égard de requérant-e-s érythéen-ne-s*, 13 december 2018 (stuk 10);
- OSAR, *Erythrée : Retour*, 19 september 2020 (stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, wanneer een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) Zwitserland voor verzoeker als een veilig derde land kan worden beschouwd omdat in zijn geval geoordeeld wordt dat hij in Zwitserland zal worden behandeld in overeenstemming met de beginselen zoals bepaald in artikel 57/6/6, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet (ii) onder verwijzing naar de informatiebronnen in het administratief dossier blijkt dat Zwitserland niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van vb. mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielpprocedure en de mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen of personen met een temporary admission status, maar ook dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake is van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Bovendien kan op grond van deze informatie worden vermoed dat verzoeker tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten. Er wordt ook verwezen naar de terugname overeenkomst tussen Zwitserland en de Benelux en naar het gegeven dat Zwitserland deel uitmaakt van de Schengenruimte (iii) de zodanige band met Zwitserland dat het voor verzoeker redelijk zou zijn om ernaartoe te gaan, blijkt uit het administratief dossier: verzoeker diende er een verzoek om internationale bescherming in op 16 oktober 2009, hij verkreeg de temporary admission status en als begunstigde van deze status heeft hij in Zwitserland verbleven van oktober 2009 tot september 2018, hij beschikt over een betekenisvol netwerk in Zwitserland gezien zijn twee broers de Zwitserse nationaliteit hebben, verzoekers partner en hun twee

kinderen hebben de B-verblijfsstatus omdat ze erkende vluchtelingen zijn en zijn moeder heeft een verblijfstitel verkregen waarmee ze kan reizen (iv) inzake de brief die verzoeker zou hebben ontvangen met het oog op een heroverweging van de verkregen beschermingsstatus beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering zonder verifieerbaar element dat hij effectief persoonlijk het voorwerp heeft uitgemaakt van dergelijke campagne of dat dit tot een daadwerkelijke heroverweging zou hebben geleid voor of na zijn vertrek uit Zwitserland; evenmin brengt hij een verifieerbaar element bij dat een eventuele heroverwegingsprocedure in Zwitserland automatisch of noodzakelijk zou leiden tot een intrekking of opheffing van de status die er voordien werd verleend (v) uit de informatie blijkt dat verzoeker zich bevindt in een situatie waarin de status die hem werd verleend, om administratieve redenen kan worden beëindigd, dit doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat er vermoed kan worden dat verzoeker naar Zwitserland kan terugkeren en dat zijn mensenrechten er in beginsel naar norm zijn, dat hij er terug toegang zal krijgen tot de asielprocedure en desgevallend effectieve bescherming kan genieten indien er hiertoe een nood wordt vastgesteld (vi) bijgevolg kan Zwitserland in hoofde van verzoeker als veilig derde land worden beschouwd, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen verzoeker en Zwitserland niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan of dat hij niet tot het grondgebied zou worden toegelaten, verzoeker brengt echter geen elementen in deze zin aan: (1) dat verzoeker met zijn F-verblijfsvergunning niet kan reizen, geen huis kan huren, louter interimjobs kon krijgen, een uitkering van 350 Zwitserse Frank/maand ontving, met de hulp van de sociale dienst alleen kon gaan wonen in Luzern en er taallessen kon volgen, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een vervolging of als een reëel risico op ernstige schade, verzoeker weerlegt hiermee ook niet dat uit de COI Focus blijkt dat personen met een F-verblijfsvergunning wel degelijk rechten hebben die getuigen van een levensstandaard die naar norm is en in lijn met de verdragen waardoor ook Zwitserland gebonden is, de documenten die verzoeker voorlegt, bevatten geen informatie die het tegendeel aantoonst (2) verzoekers advocaat verklaart dat dit document technisch gezien geen verblijfsvergunning is maar wordt afgegeven aan personen die omwille van humanitaire redenen of omwille van het ontbreken van een terugkeerverdrag, niet kunnen worden uitgezet, deze selectieve verklaringen worden niet onderbouwd door concrete elementen die afbreuk doen aan de informatie in het dossier noch aan de conclusie die het CGVS eraan verbonden heeft (3) er zijn nog geen deportaties mogelijk naar Eritrea en het gegeven dat Zwitserland een eigen asielbeleid voert, betreft een soevereine bevoegdheid van dit land, wat niet in de weg staat dat het CGVS toepassing maakt van de Vreemdelingenwet en *in casu* louter de relevante ontvankelijkheidsvoorwaarden onderzoekt van het verzoek om internationale bescherming (4) verzoeker toont met geen enkel stavingsstuk aan dat hij een uitzondering vormt op de algemene situatie zoals deze blijkt uit de COI Focus.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdend niet-ontvankelijk verzoek (veilig derde land), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

1° (...)

2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten;

(...).”

In de parlementaire voorbereiding wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“De derde paragraaf regelt de bevoegdheid van de Commissaris-generaal inzake het niet-ontvankelijk verklaren van een verzoek om internationale bescherming. Deze paragraaf beoogt de omzetting van de artikelen 33, 34 en 40.6, a) en b) van de richtlijn 2013/32/EU. Teneinde te antwoorden op het advies 63/399/4 van 31 mei 2017 van de Raad van State met betrekking tot de gevolgen van een dergelijke kwalificatie op het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, wordt er verwezen naar de toelichting van artikel 4 van het bicamerale wetsontwerp betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

De Commissaris-generaal kan, overeenkomstig artikel 33.2 van de richtlijn 2013/32/EU, tot de nietontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming besluiten wanneer de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel of wanneer een land als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker of wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie (EU) of wanneer de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient op basis van artikel 57/6/2 of wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid.

De Commissaris-generaal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU, behalve in een aantal gevallen die expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de Commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker.

(...)

In paragraaf 3, 2° wordt verder bepaald dat het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien een bepaald derde land als veilig derde land voor een bepaalde verzoeker kan worden beschouwd. Voor de toelichting met betrekking tot het concept "veilig derde land" en het weerlegbaar vermoeden in dit verband kan verwezen worden naar de uiteenzetting onder artikel 46." (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 106-107).

Artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Het verzoek om internationale bescherming kan op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, niet-ontvankelijk verklaard worden indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, de verzoeker om internationale bescherming in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld :

- 1) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en
- 2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, en
- 3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en
- 4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en
- 5) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

§ 2. Een derde land kan enkel als veilig derde land worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat de verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land zal worden toegelaten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit duidelijk blijkt dat dit niet het geval zal zijn.

Bij de beoordeling of er sprake is van een band als bedoeld in het eerste lid, worden alle relevante feiten en omstandigheden betrokken, waaronder de aard, duur en de omstandigheden van het eerder verblijf kunnen begrepen worden.

§ 3. De beoordeling of een land een veilig derde land is, dient te stelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken, het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

§ 4. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeelt of het betrokken derde land veilig is voor een bepaalde verzoeker.

§ 5. Bij de uitvoering van een uitsluitend op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, gebaseerde beslissing, wordt aan de vreemdeling door de minister of zijn gemachtigde een document verschaft waarin de autoriteiten

van het derde land in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht.”

De parlementaire voorbereiding vermeldt het volgende:

“Deze vijf voorwaarden worden overgenomen in de eerste paragraaf van het nieuwe artikel 57/6/6. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat aan deze vijf voorwaarden is voldaan, bestaat er een algemeen rechtsvermoeden dat het betrokken derde land veilig is voor verzoeker. Voorwaarde voor de toepassing van dit beginsel is onder andere dat dit land de non-refoulementverplichting van het Verdrag van Genève naleeft en dat de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en bescherming te ontvangen overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag. In de richtlijn wordt er niet vereist dat verzoeker in het betrokken derde land een andere vorm van complementaire bescherming kan verzoeken tegen een risico op ernstige schade.” (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 128).

“Het individueel onderzoek van de Commissaris-generaal vergt dat er voor het betrokken derde land wordt nagegaan of er een effectief asielsysteem bestaat dat is vastgelegd in de wet en het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen naleeft, waaronder het beginsel van non-refoulement.” (ibidem, p. 129).

“Band met het derde land

In paragraaf 2 wordt bepaald dat een derde land voor een verzoeker enkel als veilig derde land kan worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het derde land dat het van hem redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij naar dat land gaat en er ook toegang toe heeft. In artikel 38 van de richtlijn 2013/32/ EU worden er geen aanwijzingen gegeven waaruit deze band zou kunnen bestaan. Bij het beoordelen van deze band betreft de Commissaris-generaal alle relevante feiten en omstandigheden, waaronder onder meer: — een eerder verblijf in het derde land (bijvoorbeeld in het kader van studies of een lang bezoek); — familie die in het derde land verblijft; — het feit dat de echtgenoot of de partner de nationaliteit heeft van het derde land. Deze elementen kunnen voldoende zijn om een band met het derde land vast te stellen, maar het moet alleszins ook vaststaan dat het redelijkerwijs van de verzoeker kan worden verwacht dat hij naar dat land gaat/terugkeert en er effectief wordt toegelaten.” (ibidem, p.130).

“Toegang tot het betrokken derde land

In paragraaf 2 wordt niet alleen bepaald dat de verzoeker een zodanige band moet hebben met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, maar tevens dat verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land dient te worden toegelaten.

Uit artikelen 38.1 en 38.2, a) en c) van de richtlijn 2013/32/EU kan worden afgeleid dat de Commissarisgeneraal volgende elementen onderzoekt:

a) of het derde land waarmee de verzoeker een band heeft voor hem niet als veilig kan worden aangemerkt;

en

b) of de verzoeker een zodanige band heeft met het derde land dat het van de vreemdeling redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij naar dat land gaat.

Volgens artikel 38.2, c) moet de verzoeker in de gelegenheid worden gesteld om de in paragrafen 1 en 2 van het nieuwe artikel 57/6/6 vermelde elementen te weerleggen. Hij zal namelijk moeten aantonen:

a) dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of aan een schending van het beginsel van non-refoulement of in de onmogelijkheid zal zijn om de vluchtelingenstatus te verzoeken of er bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève; of

b) dat er geen band tussen hem en het derde land bestaat.

In artikel 38.4 wordt er bepaald dat verzoeker toegang moet krijgen tot de reguliere asielprocedure indien het betrokken derde land de verzoeker geen toegang verstrekt tot het grondgebied.

Uit de richtlijn 2013/32/EU blijkt niet dat dit element van “toegang” reeds onderzocht moet worden bij de toepassing van het concept “veilig derde land”. Om redenen van efficiëntie wordt er voor geopteerd om deze bijkomende voorwaarde reeds in aanmerking te nemen bij het onderzoek of een bepaald derde land als veilig kan worden beschouwd voor de verzoeker.

Het is bijgevolg noodzakelijk om van een vermoeden te kunnen uitgaan dat aan de verzoeker toegang zal verschaft worden tot het grondgebied van het betrokken derde land. De verzoeker wordt echter in de mogelijkheid gesteld om reeds tijdens het onderzoek dit vermoeden te weerleggen en elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hem de toegang zou worden ontegd door het betrokken derde land. Indien

deze elementen aannemelijk worden geacht, kan verzoekers verzoek om internationale bescherming volgens de reguliere procedure worden behandeld.

Indien het verzoek niet-ontvankelijk wordt geacht op grond van het concept "veilig derde land" en de verzoeker later alsnog elementen aanbrengt (met behulp van schriftelijke bewijsstukken) waaruit blijkt dat hem de toegang werd ontzegd door het betrokken derde land, dan zal zijn verzoek om internationale bescherming alsnog volgens de reguliere procedure worden behandeld.

Dit houdt een toegang tot de procedure in, zoals artikel 38.4 van de richtlijn 2013/32/EU het vereist, en geen onmiddellijke behandeling ten gronde van het verzoek.

Het verzoek zal geregistreerd en behandeld worden als een volgend verzoek om internationale bescherming." (ibidem, p. 130-131).

2.3.3. Inzake de toepassing van bovenvermelde artikelen oordeelde het Grondwettelijk Hof (GwH nr. 23/2021 van 25 februari 2021, B.79-B.90 (p. 100-108), (B.S. 20 april 2021):

"B.82. Zoals de Ministerraad opmerkt, zijn de bestreden bepalingen cumulatief van toepassing, aangezien zij naar elkaar verwijzen. Daaruit volgt dat de CGVS een verzoek om internationale bescherming slechts niet-ontvankelijk kan verklaren om de reden dat een derde land voor de verzoeker als een veilig derde land kan worden beschouwd, indien is voldaan aan de in de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2°, en 57/6/6 van de wet van 15 december 1980 opgesomde voorwaarden en beginselen.

[...]

B.86.2. Artikel 38 van de « Procedurerichtlijn » legt de verantwoordelijke overheid niet de verplichting op om van het veilig geachte derde land een waarborg te verkrijgen dat de verzoeker om internationale bescherming opnieuw zal worden toegelaten alvorens zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

Te dezen vloeit de ontstentenis van verplichting voor de CGVS om van het veilig geachte derde land een dergelijke waarborg te verkrijgen dat de verzoeker opnieuw zal worden toegelaten, voort uit het feit dat de verzoeker a priori niet over een verblijfsrecht beschikt in het veilige derde land.

Die verzoeker bevindt zich in een situatie die objectief verschilt van die van de vreemdeling van wie het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt bevonden op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980, om de reden dat hij reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, een vreemdeling over wie het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het in een lidstaat ingediende verzoek om internationale bescherming enkel niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien, zoals artikel 35 van de « Procedurerichtlijn » bepaalt, het derde land waarborgt dat de betrokkene opnieuw zal worden toegelaten (HvJ, grote kamer, 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 140 en 143).

[...]

B.86.4. Rekening houdend, enerzijds, met de verplichting voor de CGVS om zich ervan te vergewissen dat het derde land als zijnde veilig kan worden geacht voor de betrokken vreemdeling, hetgeen impliceert dat de inachtneming van de in de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2°, en 57/6/6 van de wet van 15 december 1980 opgesomde voorwaarden en beginselen wordt nagegaan, en, anderzijds, met het feit dat, indien het veilig geachte derde land de vreemdeling niet toestaat om zijn grondgebied te betreden, zijn verzoek om internationale bescherming in België zal kunnen worden behandeld, zoals opgelegd bij artikel 38, lid 4, van de « Procedurerichtlijn » en zoals bevestigd in de parlementaire voorbereiding (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 131), is het tweede onderdeel van het dertiende middel in de zaak nr. 7008 niet gegrond."

2.3.4. Verzoeker geeft in het verzoekschrift een omstandige uitleg over de F-verblijfsvergunning die hij in Zwitserland had. Los van de vraag of deze vergunning inhoudt dat er een weigeringsbeslissing werd getroffen over verzoekers verzoek om internationale bescherming en of deze vergunning automatisch werd beëindigd, merkt de Raad op dat verzoeker met een verwijzing naar deze al dan niet verstreken vergunning niet aantoonde dat hij in Zwitserland zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, dat de band tussen hem en Zwitserland niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van Zwitserland zal worden toegelaten.

Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat hij niet tot het grondgebied van Zwitserland zal worden toegelaten, in de bestreden beslissing wordt in dit verband verduidelijkt dat er een overname

overeenkomst is tussen Zwitserland en de Benelux en dat Zwitserland deel uitmaakt van de Schengenruimte en dat vrij verkeer van personen gewaarborgd is. Uit verzoekers verklaringen blijkt trouwens dat hij in 2014 naar Zweden ging en na vijf maanden werd gerepatriëerd naar Zwitserland, waar hij bleef tot september 2018 en intussen opnieuw opvang kreeg in een opvangcentrum en daarna een sociale woning (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10 en 11). Inzake de band tussen hem en Zwitserland wordt verwezen naar punt 2.3.6. van dit arrest. Uit de COI Focus Suisse. *Accès et contenu de la protection accordée aux ressortissants de pays tiers* van 15 september 2020 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat het indienen van een meervoudig of volgend verzoek om internationale bescherming mogelijk is en dat de verzoeker in Zwitserland kan verblijven zolang de procedure niet beëindigd is (p. 14).

Tevens blijkt uit het hogervermeld arrest van het Grondwettelijk Hof dat artikel 38 van de "Procedurerichtlijn" de verantwoordelijke overheid niet de verplichting oplegt om van het veilig geachte derde land een waarborg te verkrijgen dat de verzoeker om internationale bescherming opnieuw zal worden toegelaten alvorens zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren alsook dat de ontstentenis van de verplichting voor de CGVS om van het veilig geachte derde land een dergelijke waarborg te verkrijgen, voortvloeit uit het feit dat de verzoeker *a priori* niet over een verblijfsrecht beschikt in het veilige derde land (cf. punt B.86.2.).

2.3.5.1. Inzake het blootgesteld worden aan vervolging of ernstige schade, zet verzoeker uiteen dat Zwitserland zijn asielbeleid gewijzigd heeft ten opzichte van Eritrese verzoekers om internationale bescherming, waardoor verzoeker niet zal behandeld worden volgens de beginselen van artikel 57/6/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij verwijst hiervoor naar de uitspraken van het TAF en hij meent dat Zwitserland het non-refoulementbeginsel niet zal naleven. Ook verwijst verzoeker naar "systematische en structurele gebreken in Zwitserland" die verband houden met dit gewijzigde asielbeleid. In de aanvullende nota benadrukt verzoeker dat er door de aard van zijn tijdelijke verblijfsstatus en het hem reeds eerder weigeren van een beschermingsstatus, er voor hem geen realistisch vooruitzicht is om een beschermingsstatus te verkrijgen.

2.3.5.2. De Raad merkt op dat nergens uit blijkt dat verzoeker bij een terugkeer naar Zwitserland niet opnieuw een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen. Verzoeker toont dit niet op concrete wijze aan. Zwitserland ondertekende de Vluchtelingenconventie en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Vluchtelingenconventie en het EVRM nakomt, zoals trouwens ook wordt vermeld in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing overweegt het volgende:

"Uw advocaat geeft verder te kennen dat Zwitserland sinds kort ook haar beleid heeft gewijzigd en dat voor een Eritrees staatsburger illegaal vertrek of het moeten vervullen van legerdienst niet automatisch een risico inhoudt. De Zwitserse autoriteiten hebben reeds een 1.000 tal F-verblijfsvergunningen ingetrokken, hetgeen merkwaardig is aangezien er nog geen deportaties mogelijk zijn. Ook zijn er in principe geen moeilijkheden voor vernieuwing van deze verblijfsvergunning behalve dan voor mensen uit Eritrea. Voor zover uw raadvrouw alludeert op het beleid dat Zwitserland voert met betrekking tot bv. Eritrese onderdanen die er een asielaanvraag indienen, moet tot slot worden opgemerkt dat het in voorliggend geval louter aan de commissaris-generaal toekomt om de relevante (niet-)ontvankelijkheidsvoorwaarden te betrekken op het verzoek om internationale bescherming dat u in België hebt ingediend, en waar de commissaris heeft vastgesteld dat Zwitserland voor u als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd daar u geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, noch waaruit blijkt dat het voor u onredelijk zou zijn om ernaar terug te gaan of dat u niet tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten. Het gegeven dat Zwitserland een eigen asielbeleid voert, betreft in dit verband een soevereine bevoegdheid van de Zwitserse overheid en instanties, hetgeen op zich evenwel géénszins automatisch in de weg staat dat de commissaris-generaal toepassing maakt van de mogelijkheden die de Vreemdelingenwet biedt."

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de hierboven vermelde COI Focus van 15 september 2020, waaruit blijkt dat het indienen van een meervoudig of volgend verzoek om internationale bescherming mogelijk is (p. 14). Het *Country Report Switzerland* van de Asylum Information Database (Aida), 2019 update, van april 2020 (hierna: AIDA-rapport) waarnaar wordt verwezen in deze COI-Focus

en waaruit verzoeker uittreksels als stuk 3 bij het verzoekschrift voegt, vermeldt dat slechts in een zeer beperkt aantal gevallen van de 3000 Eritrese onderdanen waarvan de status opnieuw onderzocht werd, de tijdelijke verblijfsstatus niet langer geldig was (9 % van 250 gevallen in 2018 en 2, 7 % van de gevallen tegen eind oktober 2019 (p. 64). Verder wordt in de COI Focus nog vermeld dat verwijderingen naar Eritrea en desgevallend schendingen van het non-refoulementbeginsel ten opzichte van Eritrese onderdanen niet plaatsvinden (p. 9). De stukken die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt "*Analyse des durcissements de la pratique suisse à l'égard de requérant-e-s érythréen-ne-s*" van OSAR van 13 december 2018 (stuk 10) en "*Erythrée: Retour*" van OSAR van 19 september 2020 (stuk 11) doen aan deze vaststelling geen afbreuk, in stuk 11 wordt bevestigd dat gedwongen verwijderingen naar Eritrea niet mogelijk zijn (p. 5).

Waar verzoeker spreekt over "systematische en structurele gebreken" en kritiek uit op de beroepsprocedure in Zwitserland, meer bepaald inzake de beperkte mogelijkheden om kosteloze juridische bijstand te verkrijgen, wordt het volgende opgemerkt.

Uit pagina 30 van het AIDA-rapport blijkt dat sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht is die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure. Hoewel het AIDA-rapport wel erkent dat de toegang tot kosteloze juridische bijstand in de praktijk niet altijd even gemakkelijk toe te passen is, spreekt het rapport hierover eerder in algemene termen. Elk land heeft praktische belemmeringen bij de effectieve toegang tot juridische bijstand maar daarom zijn die nog geen indicatie van systeemfouten of van een mensenrechtenschending. Bovendien zijn in Zwitserland ook Ngo's actief die verzoekers bijstaan met raad en daad en dus ook juridische informatie verstrekken (zie p. 62 e.v. AIDA-rapport). Er is bovendien ook geen enkele indicatie in het onderdeel (p. 64 AIDA-rapport) waarbij de specifieke problematiek van verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten wordt toegelicht dat betreffende juridische bijstand zij tot een specifieke kwetsbare groep behoren of dat er sprake is van handelingen van de Zwitserse autoriteiten om deze specifieke doelgroep te verhinderen beroep te kunnen doen op deze bijstand. Het enige dat in het AIDA-rapport als specifieke problematiek wordt behandeld zijn de unieke en bekritiseerde erkenningscriteria die Zwitserland hanteert voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten.

Daarnaast merkt de Raad op dat het geen systeemfout uitmaakt dat verzoekers om internationale bescherming, doordat zij niet de nodige financiële middelen hebben, een procedure moeten doorlopen zonder bijstand van een advocaat. Ook wordt opgemerkt dat zo er moeilijkheden zouden bestaan om rechtsbijstand te verkrijgen in geval van een beroep tegen een afwijzing, dit niet impliceert dat kosteloze rechtsbijstand in deze fase onbestaande en in hoge mate niet beschikbaar zou zijn. Met zijn betoog weerlegt verzoeker niet dat het AIDA rapport slechts in algemene termen spreekt over praktische obstakels in de toegang tot kosteloze juridische bijstand. Verzoeker betwist ook niet dat sinds maart 2019 nieuwe asielwetgeving van kracht is die voorziet in kosteloze juridische bijstand (AIDA rapport, p. 15) .

Er blijkt verder uit de bijgebrachte informatie niet dat de Zwitserse autoriteiten verzoeken om internationale bescherming niet aan een grondig onderzoek onderwerpen.

2.3.5.3. De Raad merkt verder ook op dat in het arrest M.O. v. Zwitserland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 20 juni 2017 het Hof benadrukt dat in eerste instantie de interne rechtsmiddelen moeten worden uitgeput (§ 87). Twijfels inzake de uitkomst van een rechtsmiddel ontslaan een persoon niet van de verplichting dit te gebruiken (§ 88). Verzoeker toont niet aan dat hij niet opnieuw een verzoek om internationale bescherming zou kunnen indienen en bij een negatief resultaat desgevallend een beroep kan indienen of dat hij, indien hij effectief het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een campagne van de Zwitserse autoriteiten met het oog op een heroverweging van de beschermingsstatus die hij en enkele duizenden lotgenoten er voordien verkregen, in dit verband geen rechtsmiddelen zou hebben in Zwitserland.

De Raad wijst er ook op dat de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2° en 57/6/6, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet geenszins aangeven dat Zwitserland slechts als veilig derde land kan worden aangemerkt indien verzoeker er internationale bescherming zou hebben of verkrijgen. Deze artikelen stipuleren enkel dat in Zwitserland de mogelijkheid moet bestaan om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

In het kader van de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2° en 57/6/6, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet is het niet aan de Belgische asielinstanties om (opnieuw) verzoekers vrees ten aanzien van Eritrea inhoudelijk te toetsen. Het was net de bedoeling van de wetgever om de praktijk waarbij asielzoekers zelf vrij hun land van asiel kiezen te doorbreken. De essentie van internationale bescherming is immers dat iemand zich in veiligheid moet kunnen brengen indien hij/zij een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Het kan dan ook niet de bedoeling zijn dat iemand voorafgaand in meerdere veilige landen verblijft om vervolgens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in het land met de meest gunstige socio-economische omstandigheden. (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 12).

Het onderzoek van de commissaris-generaal vergt wel dat er voor het betrokken derde land wordt nagegaan of er een effectief asielsysteem bestaat dat is vastgelegd in de wet en het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen naleeft, waaronder het beginsel van non-refoulement (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 129). Hierboven werd reeds gesteld dat hieraan is voldaan.

2.3.6. Inzake de band tussen verzoeker en het derde land, die zodanig moet zijn dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat hij tot het grondgebied van het betrokken derde land zal worden toegelaten, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Wat betreft het gegeven dat er in uw hoofde tevens sprake moet zijn van een zodanige band met Zwitserland dat het voor u redelijk zou zijn om ernaartoe te gaan, blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier (zie Eurodac search result, uw Livret pour étrangers admis provisoirement, Verklaring DVZ pt. 10) dat u vóór uw komst naar België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Zwitserland op 16/10/2009, dat u er een temporary admission status hebt verkregen, er in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel op 17/12/2009 en er als begunstigde van deze status verbleven hebt van oktober 2009 tot september 2018 (buiten een verblijf van 5 maanden in Zweden). Bovendien is het opportuun om in dit verband te wijzen op het gegeven dat uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 4-5) dat uw twee broers er de Zwitserse nationaliteit hebben verkregen, dat uw partner en jullie twee kinderen er een B-verblijfstatus hebben bekomen omdat ze erkende vluchtelingen zijn (zoals blijkt uit de bovenvermelde informatie op p. 12), en dat uw moeder er ook een verblijfstitel heeft bekomen (waardoor ze wel naar het buitenland kan reizen), wat een bijkomende indicatie vormt van het gegeven dat u over een betekenisvol netwerk beschikt in Zwitserland.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers band met Zwitserland alle relevante feiten en omstandigheden betrokken heeft, waaronder de aard, duur en de omstandigheden van het eerder verblijf.

In het verzoekschrift betwist verzoeker deze elementen niet en hij brengt geen gegevens aan die deze elementen teniet doen, zodat de Raad zich hierbij aansluit en vaststelt dat er *in casu* wel degelijk sprake is van een zodanige band met Zwitserland dat het voor verzoeker redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat verzoeker tot het grondgebied van Zwitserland zal worden toegelaten. In dit verband wordt tevens verwezen naar punt 2.3.3. van dit arrest.

2.3.7. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker geen elementen naar voor heeft gebracht waaruit blijkt dat hij in Zwitserland zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en Zwitserland niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van Zwitserland zal worden toegelaten, zodat Zwitserland beschouwd kan worden als veilig derde land voor verzoeker.

De elementen die verzoeker in het verzoekschrift naar voor brengt, die voornamelijk de niet gestaafde bewering betreffen dat hij het voorwerp uitmaakt van een campagne van de Zwitserse autoriteiten met het oog op het heroverwegen van de beschermingsstatus en verwijzingen naar rapporten en algemene landeninformatie zonder deze op concrete wijze op zijn persoon te betrekken, doen geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.3.8. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in Zwitserland zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en Zwitserland niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van

Zwitserland zal worden toegelaten. De Raad stelt vast dat verzoeker bijgevolg geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat Zwitserland ten opzichte van hem geen veilig derde land zou zijn.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET